

ΕΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΠΕΝΑΡ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΑΝΤΕΝΙΟΥ ΚΡΙΝΟΥ

Ροζέ Μπερνάρ φίληρος με τρυφερότητα τὸ χέρι τῆς γλυκεῖας δεσποινίδος ντὲ Κερβάλ, τὴν κούταζε μὲ περιπάθεια στὰ μάτια καὶ τῆς εἶπε :

—Γιὰ τὴ γυναῖκα πού ἀγαπῶ, εἶμαι ἔτοιμος νὰ κάνω τὴ μεγαλύτερη θυσία...

—Ναί, καταλαβαῖνο τί θέλετε νὰ πῆτε, τοῦ ἀπάντησε ἡ νεαρὴ ἀριστοκράτισσα. Πρὸς χάριν τῆς ἀγαπημένης σας, εἶστε ἱκανὸς νὰ κερδίσετε τὸ πρῶτο βραβεῖο στοὺς ἀγῶνες σκί ἢ νὰ φέρετε ἀπὸ τὴν Ἀφρική ἢ ἀπὸ τὰς Ἰνδίας κανένα δέρμα πάνθηρος ἢ τίγρης... ἀγορασμένο ἀπὸ τὰ μαγαζιά τοῦ Ντακάρ ἢ τῆς Καλκούτας...

—Ὅχι, ἀρῆστε τ' ἀστεῖα, δεσποινίς ντὲ Κερβάλ, τῆς εἶπε στενοχωρημένος ὁ Ροζέ. Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι εἶμαι πρόθυμος νὰ ριψοκινδυνεύω τὰ πάντα γιὰ νὰ κατακτήσω τὴν καρδιά σας... Δὲν εἶμαι κανένας ἥρωας, μὰ ξέρω πολὺ καλά ὅτι ὁ ἕως μορεῖ νὰ μεταμορφώση τὴν ψυχὴ ἑνὸς ἀνθρώπου...

—Ἀλήθεια... ἔκανε γελῶντας ἡ δεσποινίς ντὲ Κερβάλ. Ὁ ἔρωας πολλὰς φορὲς ὤδηγεῖ στὸ ἔγκλημα... Θὰ μπορούσατε λοιπὸν νὰ φτάσετε ὡς ἐκεῖ ;

—Δηλαδή, νὰ κάνω ἕνα ἔγκλημα, γιὰ νὰ κερδίσω τὴν ἀγάπη σας ; Μά, βέβαια, δεσποινίς ντὲ Κερβάλ!...

Κι' ὁ Ροζέ Μπερνάρ ἄρχισε νὰ γελᾷ ἀπ' τὴν καρδιά του. Πόσο χαριτωμένη, πόσο βελαντικὴ τοῦ φαίνεται ἡ Ἐλιάννα ντὲ Κερβάλ, μ' αὐτὲς τίς παράξενες ιδέες τῆς! Ἦταν ὡμορφηνά, βαθύπλουτη κι' εἶχε μιά ὀλόκληρη Αὐλὴ ἀπὸ θαυμαστάς,

πὺλ ἀποτελοῦσαν «τὸ ἄθος τῆς Παρισινῆς ἀριστοκρατίας», ὅπως ἔλεγαν. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ σαγηνευτικὴ ἀριστοκράτισσα εἶχε τὴν ἐκκεντρικότητα νὰ ὑποστηρίξη ὅτι ἕνας ἀνθρώπος λογικὸς καὶ τίμιος θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ ἕνα ἔγκλημα ἀπὸ ἔρωτα...

***

Τὸ πρόσωπο τῆς Ἐλιάννας ντὲ Κερβάλ ἦρε ἄξαρφα μιά σοβαρὰ καὶ μελαγχολικὴ ἔκφρασι. Ὁ Ροζέ ἀνησύχησε. Τῆς ἔσφιξε τὰ χέρια καὶ τὴ ρώτησε μὲ φωνὴ γεμάτῃ ἀγωνία :

—Μά, ἐπὶ τέλους, τί ἔχετε ἀποφθε. Ἐλιάννα ; Ξέρετε ὅτι σὰς ἀγαπῶ τὸσο πολὺ!

—Ναί, μὰ θὰ μπορούσατε, γιὰ νὰ μοῦ δείξετε ὅτι μ' ἀγαπάτε σ' ἀλήθεια, εἰλικρινά, νὰ διακινδυνεύσετε τὴν τιμὴ σας καὶ τὴν ἐλευθέρια σας ;

Ὁ Ροζέ Μπερνάρ ἀνατίρησε καὶ χλωμάσε... Ἡ Ἐλιάννα λοιπὸν, ἡ ἀγαπημένη του, μιλῶσε στὰ σοβαρά :

—Τί θέλετε νὰ πῆτε ; τὴ ρώτησε. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς καταλάβω...

—Τότε, καθῆστε ἐδῶ δίπλα μου κι' ἀκούστε, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἐλιάννα μ' ἕνα μυστηριώδη τόνο στὴ φωνὴ τῆς. Θὰ καταλάβετε πολὺ εὐκόλα... Θυμάστε τὴν ἐπισκεψί μας στὸν κόμητα ντὲ Σαρμάς ; Ἐ, λοιπὸν! Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα βασανίζομαι ἀπὸ ἕνα ἀκατανίκητο πόθο : Θέλω ν' ἀποκτήσω ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὑπέροχα κοσμήματα ποῦ μὰς εἶδειε ὁ κόμης ντὲ Σαρμάς καὶ ποῦ τὰ ἔχει κληρονομήσει ἀπὸ τὴν προγονὴ του, τὴ φίλῃ τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων... Καὶ θὰ μαντεύετε δίχως ἄλλο, ποῖο κοσμημα λαχτάρῳ περισσότερο... Θυμάστε ἐκεῖνον τὸν ἔξαισιον διαμαντένιον κρίνον ποῦ μὰς εἶδειε ὁ κόμης καὶ ποῦ μὰς εἶπε ὅτι ἔχει μιά παράξενη ἐπίδρασι μὲ τίς μυστηριώδεις δυνάμεις του στὸν κάτογόν του ; Ὅποιος ἔχει αὐτὸ τὸν διαμαντένιον κρίνον, ἔχει πάντα τὴν τύχη μὲ τὸ μέρος του... Πραγματοποιεῖ τὰ πιὸ τρελλὰ δνερά του κι' ἱκανοποιεῖ τίς πιὸ ἐξωφρενικὰς ἐπιθυμίας του!... Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ κόμης ντὲ Σαρμάς δὲν δέχτηκε νὰ τὸ πούλησῃ μὲχρι σήμερα, παρ' ὅλες τίς κολοσσιαῖες προσφορὲς ποῦ τοῦ ἔκαναν οἱ βαθύπλουτοι φίλοι του κι' ἡ «Βασιλοσὸς» τῆς Ἀμερικής. Καὶ ξέρετε γιὰτί ; Γιὰτί ἀν τὸ πούλησῃ, ὄχι μόνον θὰ χάσῃ τὸ πιὸ ὡμορφὸν ὀσολίδι τῆς αὐτολογῆς του, ἀλλὰ θὰ γίνῃ κι' ὁ πιὸ ἀτυχὸς ἀνθρώπος τοῦ κόσμου! Αὐτὸ τὸ διαμαντένιον κρίνον εἶνε ἕνα μοναδικὸ ἀριστούργημα...

—Λοιπὸν ; ἔκανε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ ὁ Ροζέ Μπερνάρ. Τί ζητᾷτε ἀπὸ μένα ;

—Νὰ κλέψετε κρυφὰ τὸν διαμαντένιον κρίνον καὶ νὰ μοῦ τὸν δώσετε γιὰ λίγες μέρες. Θέλω νὰ χαρῶ κι' ἐγὼ τὴ μαγικὴ ἐπίδρασι του. Ἐπειτα θὰ τὸν δώσομε πίσω στὸν κόμητα ντὲ Σαρμάς καὶ θὰ τοῦ ἐξηγήσομε γιὰ ποῖο λόγο τὸν εἶχαμε πάρει...

—Δηλαδή, μοῦ λέτε νὰ κάνω μιά κλοπὴ ; ψιθύρισε χλωμὸς ὁ δούσυχος Μπερνάρ.

—Ναί, μιά κλοπὴ ἀπὸ ἔρωτα... τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα αστανικὸ χαμόγελο ἡ Ἐλιάννα. Μπροστὰ σὲ μιά τέτοια ἀπόδειξι, θὰ πιστέψω ὅτι μ' ἀγαπάτε εἰλικρινά καὶ θὰ γίνω γυναῖκα σας...

Ὁ Ροζέ Μπερνάρ κάρφωσε τὰ μάτια του στὰ μάτια τῆς Ἐλιάννας καὶ μὲ τὴν ἀγωνία στὴν καρδιά, προσπῆθηκε νὰ μαντέψῃ τὴν πραγματικὴ σκέψι τῆς.

—Μοῦ ἐπιβάλλετε λοιπὸν τὴν ἀτίμωσι, τὴ φυλακὴ, τὴν καταστροφὴ μου ; εἶπε μὲ παράπονο καὶ πίκρα. Μονάχα ἕνας κλέφτης ἐξ ἐπαγγέλματος μπορεῖ νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθεια ἑνὸς τέτοιου ἀνθρώπου, χωρὶς κίνδυνον... χωρὶς ἕνα διαρκὴ ἐκδαισμό. Ἄν πάλι ἐπιχειρήσω μονάχος τὴν κλοπὴ κι' ἀνακαλυφθῶ καὶ συλληφθῶ ἐπ' αὐτοφῶρῳ, ποῖός θὰ πιστέψῃ τὴν ἀλήθεια ;... Ὅτι δηλαδή πρόκειται γιὰ μιά ἰδιοτροπία δική σας, μιά ἰδιοτροπία τῆς Ἐλιάννας ντὲ Κερβάλ ποῦ ἔχει προκίνα δέκα ἐκατομμύρια καὶ ποῦ ἤθελε γιὰ λίγες μέρες μονάχα αὐτὸ τὸν διαμαντένιον κρίνον τοῦ Σαρμάς ; Κανείς! Κανείς δὲν θὰ τὸ πιστέψῃ!...

—Ἀγαπητὲ μου Ροζέ, ἐπιμύνη στὴν ἰδιοτροπία μου. Αὐτὴ τὴν κλοπὴ θὰ τὴν θεωρῶσ ὡς τὴ μεγαλύτερη ἀπόδειξι τοῦ ἔρωτός σας Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι, ἀκόμη κι' ἂν καταδικασθῆτε, θὰ γίνετε ἀνδρας μου! τοῦ εἶπε ἡ δεσποινίς ντὲ Κερβάλ.

Ἐπειτα σώπασαν κι' οἱ δύο καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι, πέρασαν τὴν ἀνθισμένη δεινροστοχία τοῦ κήπου καὶ γύρισαν στὸ σαλὸν τῶν Κερβάλ.

***

Ὁ Ροζέ Μπερνάρ βασανίστηκε ἐπιμερικῶς ἡμέρες ἀπὸ τοὺς διισταχυμὸς του κι' ἔπειτα, τρελλὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτα ποῦ ἔνοιθε γιὰ τὴν Ἐλιάννα, ἄρχισε νὰ συλλογίζεται μὲ ποῖο τρόπο θὰ κατάφερνε νὰ κλέψῃ τὸν διαμαντένιον κρίνον, ἀποφεύγοντας κάθε κίνδυνον. Στὸ τέλος μάλιστα πῆρε τὸ πρᾶγμα σ' ἀστεῖα, γιὰ νὰ παρηγορηθῇ.

Ποῖός θὰ μπορούσε νὰ πιστέψῃ, ἔλεγε, ὅτι ἕνας Μερνάρ, ἕνας πλούσιος καὶ τίμιος ἄνθρωπος κι' εὐτόν, θέλησε νὰ ἀτιμωσῆ μὲ μιά τέτοια κλοπὴ ;

Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα ἄρχισε νὰ καταστρώνῃ τὸ σχέδιόν του καὶ νὰ κυτᾷ νὰ βρῇ τὴν κατάλληλῃ εὐκαιρία. Ἦξερε καλὰ τὴ διακρίσασιν τοῦ μεγάρου τοῦ Σαρμάς. Ὁ κόμης ἦταν φίλος του καὶ τοῦ εἶχε δείξει πολλές φορὲς ποῦ

ἔκρυβε τὸ θησαυρὸ του...

Μιά νύχτα τέλος βρῆκε τὴν εὐκαιρία ποῦ ζητοῦσε. Ὁ κόμης ντὲ Σαρμάς εἶδνε ἕνα μεγάλο χορὸ στὸ μεγάρου του. Ὁ Ροζέ, ὕστερα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, γλύστρησε κρυφὰ ἔξω ἀπὸ τὸ σαλὸν καὶ κατάφερε νὰ τρυπήσῃ σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, δίπλα στὸν κοιτῶνα τοῦ φίλου του, ἐπὸν περιήγῃτο δωμάτιο τοῦ θησαυροῦ. Ἐκεῖ πέρα τότε ἀνοίξε ἕνα παλιὸ ἐπιπόλο μ' ἕνα ἀντικλεῖδι καὶ στὸ φῶς ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ φανοῦ, βρῆκε τὸ χρυσοστόλιστο κουτί μὲ τὰ κοσμήματα, διάλεξε τὸν διαμαντένιον κρίνον—ἕνα ὑπέροχο κοσμημα ἀπὸ διαμάντια ποῦ εἶχε τὸ σχῆμα κρίνου—καὶ τρέμοντας ὅσο τὴ συγκίνησι, τὸ ἔκρυψε στὴν τσέπη του. Ἐπειτα, ἔσβυσε τὸν ἠλεκτρικὸ φανὸ του κι' ἔκανε νὰ φύγῃ...

***

Ἐκεῖν τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς φωτίστηκε τὸ δωμάτιο κι' ἀκούστηκε μιά αὐστηρὴ φωνή :

—Ἐσεῖς, Ροζέ Μπερνάρ, ἔσεῖς, ἕνας κλέφτης ; Εἶνε ἀπίστευτο!...

Ὁ Ροζέ γύρισ' ἀτόματα, τρομοκρατημένος κι' ἔχασε τὸ

Εἶδε τὸν κόμητα Ντὲ Σαρμάς, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, νὰ τὸν κυτᾷ ἀπειλητικᾶ...

χρώμα του, όταν είδε μπροστά του τον κόμητα ντε Σαρμάς με τὸ πιστόλι στὸ χέρι νὰ τὸν κυττάξῃ ἀπειλητικά, με περιφρόνησι.

—Χάθηκα!... ψιθύρισε με ὀδυμένη φωνή, κι ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸν διαμαντένιο κρίνο... Ἰσπανητέ με, Σαρμάς, δὲν εἶμαι κλέφτης! Θὰ σὰς ἐξηγήσω... Ὅταν θὰ μάβετε τὴν ἀλήθεια...

—Τὴν ἀλήθεια θὰ τὴν πῆτε στὸ δικαστήριο, τοῦ ἀπάντησε με οκλήρως ὁ κόμης. Ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ κἀνω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ σὰς παραδώσω στὴν ἀστυνομία!...

Κι' ἀπλώνοντας τὸ χέρι του, χτύπησε τὸ κουδούνι.

—Ζουλιέν, εἶπε στὸν ὑπῆρέτη ποῦ παρουσιάσθηκε, τηλεφώνησε γρήγορα στὸ τμήμα νὰ στείλουν δυὸ ἀστυφύλακες...

Ὁ Ροζέ Μπενάρ κατάλαθε τότε τί εἶχε χάσει κάθε ἐλπίδα σωτηρίας κι' ἔκρυσσε με ἀπόγνωσι τὸ πρόσωπο στα χέρια του...

—Ἰσπανητέ ἀπὸ λίγο, ἄκουσε βήματα στὸ διάδρομο κι' εἶδε νὰ παρουσιάζονται μπροστά του δυὸ ἀστυφύλακες.

—Ποῦ εἶνε ὁ κλέφτης; φώναξε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς. Ἐκείνη ἡ φωνὴ ἔκανε τὸ Ροζέ ν' ἀνατριχιάσῃ. Χωρὶς ὅμως νὰ προσέξῃ σ' αὐτὸν τὸν ἀστυφύλακα, γύρισε καὶ κύτταξε τὸν κόμητα ντε Σαρμάς. Ὁ φίλος του, σὲ μίαν γωνία τὸ δωματίου, προσπαθοῦσε με κόπο νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια του.

—Τί σημαίνει αὐτό; ψιθύρισε σαστισμένος ὁ Ροζέ.

—Σημάει αὐτὸ εἰσάστε δικὸς μου, γιὰ πάντα!... τοῦ εἶπε ὁ ἀστυφύλακας, ποῦ εἶχε μιλήσει πρὸ ὀλίγου, θυάζοντας τὸ πηλίκιό του καὶ τὰ ψεύτικα μουστάκια του: Ἦταν ἡ ἄμορφη Ἐλιάννα ντε Κερβάλ!...

—Θέε μου! Πόσο τρομαξά! ἔκανε γελώντας ὁ Ροζέ.

—Εἶμαι βέβαιη τώρα ὅτι μ' ἀγαπάτε εὐλικρινά, τοῦ φώναξε ἡ Ἐλιάννα. Ὁ ἀγαπητὸς μας κόμης με βοήθησε νὰ σὰς παίξω αὐτὸ τὸ ἄμορφο παιγνίδι... Τώρα πάλι, Ροζέ, σοῦ ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη!... Εἶμαι δική σου! Εἶμαι ἡ γυναίκα σου!...

Κι' ἡ Ἐλιάννα ντε Κερβάλ ἀγκάλιασε τὸν «κλέφτη» τὸν διαμαντένιο κρίνο» με τρυφερότητα...

ΜΟΡΙΣ ΠΕΝΑΡ

H ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Ὁ θλάχος ἄρχος κι' ἄν γενῆ, θλαχίλα θὰ μυρίζῃ.
- Κάστρο ποῦ φαίνεται, κολαοῦζο δὲν βλέπει.
- Τὸ γουροῦνι κι' ἄν τὸ λούσης, τὸ σαποῦνι σου θὰ χάσης.
- Κεῖθε ποῦ πηδᾷ ἡ γίδα, πηδάει κι' ἡ καταικάδα.
- Πάρε αἴθρωπ' ἀπ' ἀνθρώπους καὶ σκυλί ἀπὸ ματρί.
- Πότ' ὁ Γιάννης δὲν μπορεῖ, πότε κάτι τοῦ πονεῖ.
- Κοντελίκι χωρὶς ἔχει, μούτζου» τον ποῦ τὸ κατέχει.
- Τῆς πολυλογουῆς ἡ γλώσσα, καὶ κομμένη θαρβαρίζει.
- Στάλα με στάλα τὸ νερό, τρυπάει καὶ λιθάρι.
- Νάτανε κασιῶδα ἡ ζήλεια, θὰ κατέθειν' ὡς τὰ φρύδια.
- Στὸς ἀσπρους χρόνους μάζευε, νάχης νάτρως στοὺς μαύρους.
- Κάλλιο Μάρτης στὶς γωνιές, παρὰ Μάρτης στὶς αὐλές.
- Ὁ Μάρτης ὡς τὸ γύμα τὸ φοφάει κι' ὡς τὸ θράβυ τὸ θρωμάει.
- Μάρτης εἶν' καὶ χᾶδια κάνει, πότε κλαίει, πότε γελᾷ.
- Ὅπως κὸρη ἀκριθῆ, τοῦ Μάρτη ἤλιος μὴ τὴν διῃ.
- Τὸν Μάρτη εὔλα φύλαγε, μὴν κάψης τὰ παλῶκια.
- Ἀπὸ Μαρτιοῦ ποικάμισο, κι' ἀπ' Αὐγουστοῦ αἰγγουῖνι.
- Μάρτης ὀρεχει, ποτέ μὴν πᾶπ.
- Ἄν κάμης τὰ καλά παιδιά, τὰ γρόσια τί τὰ θέλεις;
- Κι' ἄν κάμης τὰ κακὰ παιδιά, τί θησαυροὺς μαζεύεις;
- Σὰ σὲ ριζὴ τ' ἄλλογο, ξέζεψ' το καί πρᾶθα το.
- Τὸν Ἰουῖνο ἀφίνουν τὸ δρεπάνι, καὶ σπέρνουν τὸ ρεπάνι.
- Ὁ Φαρᾶς πρέπει ν' ἀρχίσῃ νὰ φαρεύῃ ἀπὸ θολὰ νερά.

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΦΑΝΤΑΣΙΑ
ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΤΙΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Σπίτια... ψάρια, ἐλέφαντες, κηπευδοειδή, σπίατα ποῦ...τρέμουν, κτλ. κτλ.)

Στὸν κατάλογο τῶν πιὸ παράδοξων κτιρίων τοῦ κόσμου πρόκειται νὰ προστεθῇ καὶ ἓνα ἀκόμη, παραδοξότερο ἴσως ἀπ' ἅλα τ' ἄλλα.

Ἡ ἑπιτροπὴ, ἡ ὁποία ἀνέλαθε τὴν ὄργάνωσι καὶ τὴν διακόμησι τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς Ἐκθέσεως στὸ Ὀχιο τῆς Ἀμερικῆς, ἀπόφασε νὰ στεγαθῶν τὸ τμήμα τῶν οἰκοδομημάτων ἕως ὅσον ὅ ἕνα χτίριο—ψάρι: Δηλαδή ὅλο τὸ τμήμα αὐτὸ τῆς ἐκθέσεως θὰ ἐγκατασταθῇ στὸ ἐσωτερικὸ ἐνὸς οἰκοδομηματοῦ ποῦ θὰ μοιάξῃ με πελῶριο ψάρι, Ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ του στόμα θὰ εἶνε ἡ εἰσόδος τῆς ἐκθέσεως, ἐνῶ ὁ οὐρανότοκος του θὰ περιλαμβάνῃ τὴ λέσχη καὶ τίς ἀίθουσες τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ φαγητοῦ. Στὴν κοιλία τέλος θὰ ἐκτίθεται διάφορα οἰκοδομικὰ εἶδη.

Οἱ ὀργανωτὲς αὐτῆς τῆς ἐκθέσεως ὑπόσχονται ὅτι τὸ ἐξωτερικὸ αὐτοῦ κτίριο—ψάρι θὰ προκαλέσῃ μεγαλύτερη αἴσθησι κι' ἀπὸ τὸ περίφημο «Σπίτι—Ἐλεφαντίας» τὸ Σικαγοῦ.

Ὁ «Ἐλεφάντ—Σπίτι» ἔχει ὕψος ἐξήντα μέτρων, μήκος ἐξήντα ἔξῃ καὶ ἐνῆνα μέτρα πλάτους. Μποροῦν δὲ νὰ χωρέσουν με ἄνευσι στὰ ἐσωτερικὰ του διαμερίσματα 2.000 ἀνθρώπων.

Τὸ παράδοξον αὐτὸ οἰκοδομημὰ τὸ ἔχτισε ἕνας μηχανικός, ὁ Τζέιμς Β. Λάφφερτ, ὁ ὁποῖος τώρα προσπαθεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησι τὸ μονοπώλιον τοῦ χτισιματοῦ σπιτιῶν με μορφῆ ζώων. Σὲ δημοσιογράφους ποῦ τὸν ἐπισκέφθησαν τελευταίως, ἐδήλωσε ὅτι μόλις τοῦ δοθῇ τὸ σχετικὸ διπλωμα εὐρεσιτεχνίας, θ' ἀρχίσῃ ἀμέσως νὰ χτίξῃ σπίατα σὲ σχήματα ψαριῶν, πουλιῶν καὶ ζώων.

Παρόμοιαι ἀρχιτεκτονικὲς ἰδιοτροπίες πραγματοποιοῦνται καὶ στὴν Ἀγγλία.

Σ' ἓνα μικρὸ χωριὸ κοντὰ στὴν πόλι Μπουργνεμπάουθ, ὑφίσταται ἕνας περίεργος πύργος, ὁ ὁποῖος μοιάζει ἀκριβῶς με τεραστίαν κηπευδοειδῆ ἐργοστασίου.

Ὅταν τὸ περίεργον αὐτὸ οἰκοδομημὰ ἀρχίσει νὰ κτίζεται, εἶχε προκάλεισε ἐλλογη ἀνησυχία ὄλων τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου. Ὑψωνόταν στὴ μέση τοῦ χωριοῦ καὶ καεὶς δὲν ἤξερε σὲ τί ὑποπόδιον νὰ χρησιμεύσῃ. Ἡ περιέργεια τῶν χωρικῶν κορυφώθηκε, ὅταν εἶδαν ὅτι σὸ πελῶριο αὐτοῦ φουάρο οἱ ἐργατὲς ἀνοίγαν μικρὰ παράθυρα μοντέρνου ρυθμοῦ.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ, δεὰν τελείωσε τὸ χτισιμὸν τῶν πληροφορήθησαν ὄλοι ὅτι τὸ φουάρο—σπίατὴ ἀνῆκε σ' ἕναν πλούσιον καὶ ἐκκεντρικὸν πνευματιστῆ, ὁ ὁποῖος θὰ τὸ χρησιμοποιοῦσε γιὰ κατοικίαν του καὶ κατοπινοῦν γιὰ μνήμα του! Ὡ ἐσωτερικὸ ἐμβαδὸν τοῦ περιέργου ἐκείνου πύργου εἶνε τριαμέτρα κι' ἔχει ὕψος ἐξήντα ἔξη μέτρων. Δηλαδή ὅσο καὶ τὸ ὕψος τοῦ πύργου τῆς κρηαστικῆς γέφυρας τοῦ Τάμεσι.

Ὁ ἰδιοκτῆτης του, ὅταν ζοῦσε, ἔκανε πνευματιστικὰ πειράματα, πάνω στὴ κορυφῆ του, ἰσχυρίζομενος ὅτι ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὕψος ἐπικοινωνοῦσε εὐκολότερα με τὰ πνεύματα.

Σ' ἓνα ἄλλο χωριὸ τῆς Ἀγγλίας, τὸ Ροῦστον, ὑπάρχει ἓνα ἐπίσης περίεργον σπίατὴ. Χτίζεται ἀπὸ ἕνα φανατικὸν καθολικόν, τὸν σέρ Τόμας Τρέσμαν, με τὸν ἀποκλειστικὸ σκοπὸν νὰ συμβολίσῃ τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Τὸ κτίριο λοιπὸν αὐτὸ ἔχει σχῆμα τριγωνικόν. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία δωμάτια καὶ κάθε δωμάτιο ἔχει τρία παράθυρα σὲ κάθε μιά ἀπὸ τίς τρεῖς πλευρὰς του. Πόρτες δὲν ἔχει καθόλου! Τὰ ξεῶφυλλα καὶ τὰ τᾶκια τῶν παραθύρων εἶνε... τριφύλλα. Τρία ἀέτωματα ὀψώνονται σὲ κάθε μιά πλευρᾶ, κάτω ἀπ' τὰ ὅποια εἶνε γραμμενῆς ἡ ἐξῆς τρεῖς λέξεις: «Υ Π ἄ ρ χ ο υ ν τ ρ εῖ ς Θ ε ο ὕ τ η ς».

Τὸ πιὸ παράδοξον εἶνε, ὅτι ἡ λέσχη ποῦ χρησιμοποιήθηκε γιὰ νὰ χτιστῇ τὸ συμβολικὸν αὐτὸ σπίατὴ, δὲν εἶχε καθόλου νερό! Ἀποτελεῖτο ἀπὸ μῦτρα, γάλα καὶ λάδι!

Στὸ Ρέιμς τῆς Γαλλίας, πριν ἀπὸ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον, ὑπῆρχε μιά ἐκκλησία, τῆς ὁποίας ὄλοι οἱ ἐσωτερικοὶ κίονες, ὅταν χτυποῦσαν ἢ καμπάνες τῆς, ἀρχίζαν νὰ τρέμουν καὶ νὰ κινῶνται σὲ διάμετρο 17,5 πότναν.

Ὁ μηχανικός, ὁ ὁποῖος κατασκεύασε αὐτὴ τὴ στοιχειωμένη ἐκκλησία, ποτέ δὲν θέλησε νὰ ἐμπιστευτῇ τὸ μυστικὸν ποῦ κανένας, ὀσοῦτον πῆθανε καὶ τὸ πῆρε μαζὺ του στὸν τάφο. Οἱ συναδελφοὶ του μηχανικοὶ, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὸ θάνατό του, ἀνέλαθαν νὰ ἐξηγίνωσαν αὐτὸ τὸ μυστήριον, δὲν ὀρθήκαν τυχεροί, γιὰτὶ ἐπακολούθησε ἡ κατάρρευσις τῆς ἀπ' τίς θείδεις τῶν Γερμανῶν κι' ἔτσι τὸ μυστικὸν τῶν κίωνων τῆς δὲν τὸ ἔμαθε κανεὶς.

ΜΕΓΑΛΟΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ

Ἡ Πονεμένη Μητέρα